

[Rasmus Hansen.]

Til det ærede medlem fru Petra Petersen skal jeg gøre den bemærkning, at en urigtig påstand ikke bliver rigtig, fordi den gentages. Sandheden om den virksomhed, jeg udfoldede i Odense — der var adskillige faser —, er den, som jeg på et vist tidspunkt, provokeret fra kommunistisk side, har givet oplysning om ovre i det andet høje ting. Det var mig, der skrev de betingelser for at få strejken afsluttet, som tyskerne fandt var så ydmygende for dem, at den tyske general von Hanneken rejste til Hitler og klagede derover; det gav anledning til alle de begivenheder, som førte til den 29. august 1943. Hvis man nærer tvivl om, at denne fremstilling er rigtig, sidder der et medlem her i salen, som kan bekræfte dens rigtighed, nemlig det ærede medlem hr. Kjærboel, som dengang på den daværende regerings vegne fulgte på nærmeste hold, hvad der foregik i Odense. Jeg har ikke ønsket tidligere at gå nærmere ind på disse begivenheder, men det er sandheden om min virkelige indsats i Odense, og den kan jeg godt vedstå.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Elgaard søgte at dække sit tilbagesog ved at komme med nogle bemærkninger om rækkevidden af min sunde fornuft. Jeg synes, det ærede medlem skal være noget forsigtig med at ringeagte kommunisters sunde fornuft. Da man lavede Münchenaftalen i 1938, sagde vi, at den ville føre til krig. Alle andre her i Danmark kom og fortalte, at freden var sikret. Det skulle det ærede medlem ikke glemme.

(Kort bemærkning).

Bøgholm: Jeg synes, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, når han vil benytte eksemplet Czekoslovakiet, som det ærede medlem ønsker det, burde have gjort opmærksom på, at der for Czekoslovakiet ikke blot var et 1938, men at der for Czekoslovakiet også var et 1948, at Czekoslovakiet førte en politik, der netop ikke var en alliancepolitik, men en politik, som gik ud på at klare tingene gennem en pagt med den stormagt, der har stået som aggressorlandet i Europa, og at denne politik viste sig at være umulig. Hvorfor siger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke til dette høje ting, at der for Danmark og dansk politik kun er to muligheder? Den ene mulighed er den atlantiske politik, som det store rigsdagsflertal ønsker at føre. Den

anden mulighed er at føre en politik som den, Czekoslovakiet førte efter den anden verdenskrig: søge at klare tingene gennem en pagtspolitik mod øst. I virkeligheden er der jo ingen anden realpolitisk mulighed. Og hvorledes den sidste politik forløber, ja, det hår så sandelig Czekoslovakiet vist, det har randstaterne også vist, det har forsøget i Polen vist. Det er en politik, der har bragt landene om bag jerntæppet dér, hvor den er ført. Den tredje mulighed — jeg tror, det var den højtærede forsvarsminister, som gjorde opmærksom på det —, isolationspolitikken, er i virkeligheden forladt også af det radikale parti.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg skal ikke forlænge diskussionen, men blot bemærke til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at jeg tror, han vil erkende, at man kan danne samlingsregeringer, der kan have divergerende opfattelser om større eller mindre ting, men man kan ikke danne samlingsregeringer på det grundlag, at hovedparten af regeringen står i skarp opposition til et mindretal, i dette tilfælde det ærede medlems parti. Man kunne ikke danne en samlingsregering på det grundlag, at en regering, når den overfor udlandet skulle tage standpunkt, måtte meddele, at så og så mange af regeringens medlemmer har den og den opfattelse, men så og så mange har et særstandpunkt. Jeg tror derfor, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard må indrømme, at hvis der var alvor i bestræbelserne for at danne en treparti-regering med det ærede medlems partis deltagelse, havde det forudsat en, lad mig sige, forstandig tilpasning fra radikal side i den udenrigs- og forsvarspolitik, som de to største partier ville føre.

Bodil Koch: Det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde noget om, at vi var blevet så usle, så vi ikke mere turde nævne tingene ved det navn, de havde, og han sagde det med en vis lidenskab, der gjorde indtryk. Det var i forbindelse med vedtagelsen af, at Danmark i givet fald skal følge USAs forslag til formiddelse af Kina som aggressor, og det er netop det, der har kaldt mig op. Det er jo i og for sig sin egen ting, hvis vi alle 150 synes, at vi er nødt til at sige noget. Jeg er jo i den situation, at jeg i sin tid var med til at forelægge det forslag, vi her behandler, og for mig har der sådan set ingen problemer været ved det. Vi må gøre dette som en forlængelse af Atlantpagt-politikken, som er rimelig, og vi må prøve at føre det igennem på en så fornuftig og